

En ny Bisc,

forfattet af

Ole Stines-Haugen

paa Jnderøen.

1.

D Sommer Hjen velkommen vær
Med al din Herlighed,
Du bringer mig en Hilsen kjær,
Som jeg kan glædes ved,
Naar Fuglen quæder lystelig
Og Skoven grønnes og blomstrer sig,
Da fryder jeg og mig.

2.

Livets Glæder vinker mig
Atter til mit Hjem,
At snart min Frihed nærmer sig,
Jeg da skal træde frem
For Verdens Domstol med min Sang,
Som Ekko lyde skal med Klang
Hen over Dal og Bjeld.

3.

Et Skriftens Eted mig minder om
Hvad Syrak sige maa:
Mod Dvindens List og Brede grum
Kan ingen Mand bestaae;
Det har Erfaringen lært mig,
At jeg ei kan bestaae for dig
Endstjont min Ven du var.

V box 6:169

4.

Paa denne Jord kan ingen Mand
Erstatte mig det Tab,
Som jeg for din Skyld lidet har
Med Sorg og Hjertens Nag,
Ja Navn og Rygte, Frihed til
For din Skyld har jeg sat paa Spil.
O hvilken farlig Sag!

5.

Er det at vælge sig en Ven,
Som man ei kjender ret,
Som man skal dele Skjæbnen med
I al sin Livets Tid.
O ve den Yngling, som blev Mand;
Dg faar Dalila i sin Favn,
Han mister Livets Fryd.

6.

Tænk paa hvad du mig lovet har,
For du mit Venstreb fik;
Du svor, at du mig bi Skuld' staa
I Med- og Modgangs Tid;
Du sneg dig ind paa samme Viis,
Som Slangen udi Paradiis,
O hvilket Hykleri!

7.

Til mig din egen Søster kom
Med slagne Miner sød,
Du hende har anordnet om
Din tændte Elskovs-Gled;
Du var saa venlig, huld og mild,
Du bar dig ad, som Slangen snild,
Mens vi forlovet var.

8.

En Ting jeg dig vil spørge om,
Hvad tænkte du dermed?
Saa snart at vi tilsammen kom
I Ægteskabets Led,
Begyndte du at vise dig
Mistroist, reent fortrædelig
Dg hype Klammeri.

9.

Rygtet det gik saa om dig:
Du en Kantippe var.
Min Slægt og Venner raadet mig,
At holde mig derfra;
Men Elskov er en giftig Piiil,
Som har forført Saamangens Liv,
Din Skjenhed narred mig.

10.

Se nu og hør, min' Venner kjer,
Hvad jeg fremføre vil;
Jeg Sandhed ei fortie ber
Dg Vogn ei lægge til,
Men jeg vil sige lige frem:
Min Hustru var en giftig Lem
Med Rænker, List og Svig.

11.

En Gomplot udaf Sladderpat
Besøgte hun med Flid,
Med dem hun holdt et lystigt Præt
For at bagvasse mig;
De falske Gloser hun udbred
Forvoldte mig stor Harm og Ned,
Saa jeg en Dranker blev.

12.

Naar jeg nu tænker paa den Tid,
Da jeg min Haand dig gav,
Da isner Blodet i mit Liv;
Det var et uselt Tab
For mig, da Præsten tog min Haand
Dg bandt mig fast et helligt Bånd
Med en legnagtig Aand.

13.

Ufelsesom Sjæl! hvad har du gjort,
Hvad tænkte du den Gang,
Da du saae mig at bringes bort
I Fængsel og i Tvang?
Var det ei dig, som bragte mig
Til Drukkenstap og Klammeri
Med dit Forræderi?

14.

Naar jeg betænke maa den Tid
 For vi tilsammen kom,
 Da leved jeg et neisomt Liv,
 Var lystig, glad og from;
 Men da du fik mig til din Træl,
 Blev Glæden borte for min Sjæl:
 Jeg faldt paa Daarligheds Veil!

15.

Da du nu saae, at jeg henfaldt
 Til Svir og Klammeri,
 Da stræbte du af al din Magt
 At faae mig bort fra dig.
 Jeg kom da udi Rettens Kler,
 Forræderi og Falskhed bred
 Retfærdighedens Lov.

16.

Et Ord jeg endnu tale vil
 Til dig, min elsket Ven!
 Af Hjertet jeg tilgiver dig
 De Feil, som du mod mig
 Begaaet har i Smaat og Stort;
 Tilgiv du mig hvad jeg har gjort,
 Som var dit Sind imod.

17.

Ret nu har jeg udstaa't den Straf,
 Som Avind mig paadrog:
 Nu vil jeg byde dig Godnat
 Og ønske dig en god
 Og rolig Fremtid i dit Liv;
 Sog nu som før at glemme mig,
 Lev saa fornoielig.